

Judecata lui Dumnezeu și locul nostru

22 aprilie 2004

Gili Cârstea

Fiul Omului ne-a spus destul de lămurit că “Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Prin urmare, Fiul nu judecă pe nimeni.

Înseamnă aceasta că Tatăl va judeca pe oameni? Două capitole mai departe, tot Fiul Omului ne spune că “Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului,” care, s-a spus mai înainte, nu a venit să judece lumea. Ca nu cumva să punem acest lucru la îndoială, Fiul repetă acest lucru în capitolul 12: “Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea.”

Dacă Tatăl nu judecă pe nimeni, Fiul nu judecă pe nimeni, iar Mângâietorul nici atât, El având o slujbă cu totul diferită, atunci cine va judeca lumea?

Există un moment în marea controversă care aruncă lumină asupra acestui subiect. După ce trei ani și jumătate poporul ales a fost expus unei solii extrem de clare despre caracterul lui Dumnezeu, mai marii acestui popor ajung la concluzia că solia este o amăgire de la Satana, iar solul este sub blestemul lui Dumnezeu și trebuie condamnat. Isus din Nazaret, solul neprihănirii lui Dumnezeu, este anchetat înaintea Sinedriului, instanța teologică a națiunii, și este găsit a fi eretic și un pericol social. Decizia fiind luată, ei duc pe făcătorul de rele înaintea lui Pilat, pe atunci instanța civilă în astfel de situații. După ce judecă și el cazul, Pilat spune că omul este nevinovat după standardele prin care judecă el. Dar frații noștri insistă că Isus este un făcător de rele (Ioan 18:30). Amenințat cu Cezarul, Pilat mai face o încercare de salvare a situației, oferindu-se să libereze pe Baraba. Dar ei insistă că omul de condamnat este Isus, făcătorul de rele, nu Baraba, eroul național.

Deoarece Tatăl locuia deplin în Fiul, ei condamnau de fapt pe Tatăl. Tatăl și caracterul Său a fost târât prin sălile de judecată, civile sau teologice. Fiul și Tatăl au fost găsiți vinovați ca fiind făcători de rele, căci Isus spunea mereu, corect, că Tatăl, care locuiește în El, face aceste lucrări ale Lui. Ei amândoi au fost judecați și găsiți vinovați. Pe amândoi l-au condamnat la moarte prin crucificare. Bineînțeles că nu știau ce fac. Dar au făcut-o. Și ar fi trebuit să știe ce fac.

Acum ajungem la întrebarea inițială. Cine judecă pe oameni? În cazul de mai sus, răspunsul este evident. Judecând pe Tatăl și pe Fiul, ei au hotărât singuri care este poziția lor. Mai mult, și-au hotărât și pedeapsa: „Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri.” Au avut acest curaj nebun deoarece erau siguri 100% că au înțeles corect și au făcut o judecată dreaptă.

Nu spusese Fiul așa: „Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fi al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele”?

Prin urmare, atunci când Dumnezeu trimite lumină în lume, iar oamenii nu cred solia Sa, prin chiar acest fapt ei se judecă singuri. Ei compară lumina cu întunericul și aleg întunericul. Aceasta este judecata. Părinții noștri spirituali au judecat, au comparat, au ales și au plătit consecințele propriei lor alegeri. Nici Fiul și nici Tatăl nu i-au judecat. Nu este aceasta calea neprihănită a lui Dumnezeu, „nici prin putere, nici prin tărie”?

Mâine vom aplica generației noastre acest model despre judecată. Este timpul nostru în instanță, nu? Parcă așa susținem, că suntem un popor al judecății, Laodicea.

Ioan redă în capitolul 17 rugăciunea lui Isus, în care El face o declarație foarte potrivită în contextul adevărului prezent. Domnul nostru spune că viața veșnică înseamnă o corectă cunoaștere a lui Dumnezeu, așa cum este El prezentat în viața lui Isus Hristos. Ca să nu existe reproșuri, Dumnezeu Însuși Se angajează să aducă toate argumentele și dovezile pentru o cunoaștere autentică a caracterului Său. El nu lasă această sarcină primejdioasă și plină de responsabilități pe seama vreunui om. El ne cheamă pe fiecare să raționăm împreună cu El. Nu poate risca viața cuiva lăsând această lucrare pe seama altcuiva. Orice adevăr trebuie clarificat direct între sufletul omului și Dumnezeu.

Astfel, de câte ori vine vremea ca un adevăr nou să fie oferit lumii, Dumnezeu aduce toate argumentele pentru primirea lui. Sigur, acestea sunt prezentate de oameni, în cuvinte și imagini omenești. Dar noi trebuie să mergem personal la Dumnezeu. Doar El poate face eficient și valid acel adevăr pentru fiecare. Orice altă variantă, așa cum arată istoria, este capabilă să ne ducă, pe căile întortocheate ale minții omenești, departe de calea cea dreaptă.

Cu mai bine de o sută de ani înainte, Dumnezeu ne-a avertizat că ultima solie de har va fi o descoperire a caracterului dragostei Sale. Astăzi, când este vremea ca judecata lui Dumnezeu să fie încheiată iar El să fie găsit nevinovat, cărțile Scripturii trebuiesc deschise. Ele vor spune lămurit, celor care se apleacă cu seriozitate asupra lor, că Dumnezeu nu este vinovat de toată violența din vechime. Ele vor dovedi clar că El nu este nici măcar responsabil.

În fața acestor cărți deschise, fiecare dintre noi suntem invitați să privim, să analizăm și să decidem între neprihănire și fărădelege. Iudeii primului secol au avut Cartea Vie înaintea ochilor trei ani și jumătate. Au privit, au analizat și au decis: Dumnezeu întrupat a fost găsit de ei a fi un făcător de rele. Noi avem la dispoziție și Scriptura lor, și viața lui Hristos desfășurată în toată splendoarea ei, plus mărturiile unor oameni aflați sub clară

influență a Duhului Sfânt, ca Pavel, Luther, Ellen White. Acum, cu toate aceste dovezi pe masă, Dumnezeu ne cheamă la ultima ședință a procesului în care se clarifică purtarea și caracterul Său în confruntarea cu fărâdelegea.

Laodicea înseamnă poporul judecății. Acest popor se află în situația fenomenală de a trage linia și a încheia definitiv socotelile în marea controversă. Mai mult decât oricând, Dumnezeu a promis lumină orbitoare acestei generații, dacă ea este dispusă să-și ocupe locul privilegiat care i se oferă:

Isaia 30:26: "Lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare... când va lega Domnul vânățile poporului Său."

Ioel 2:28: "...Voi turna Duhul Meu peste orice făptură..."

Osea 6:3: "...și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul."

Acestei generații de martori Dumnezeu îi oferă ploaia târzie, sau "un învățător al neprihănirii." Noi avem nevoie să citim Biblia cu o vorbire învățată de la Duhul Sfânt. Doar așa vom putea vedea corect faptele neprihănite ale unui Dumnezeu nevinovat în toată Scriptura. Dar savanții noștri au învățat o vorbire de la școlile de teologie ale lumii, și au predicat poporului o solie potrivită acelei vorbiri. Acum, când suntem invitați în instanță, noi repetăm istoria, și nici nu ne trece prin cap că mergem pe același drum bătut de strămoșii noștri spirituali.

Așa cum a promis, Dumnezeu va străluci din nou slava Sa peste planeta pământ. El Se descoperă, pe baza dovezilor istorice, ca fiind nevinovat. Caracterul Său este adus din nou în instanță, sub privirile scrutătoare ale familiei Sale universale. Fiecare moment al istoriei sacre este așezat în cadrul larg al mării controversate. Cortina este dată la o parte, iar adevărații vinovați pentru dezastrele omenirii sunt expuși privirii. Da, Dumnezeu i-a lăsat să se ascundă, El este plin de milă și bunătate pentru slăbiciunile noastre. Dar acum a sosit timpul adevărului, iar martorii Săi încep să vadă realitatea. Ei au gândul lui Hristos, care nu făcea decât ceea ce vedea pe Tatăl făcând. Și noi am privit slava Lui, o slavă ca slava Singurului născut din Tatăl.

Sub lucrarea puternică a acestui Învățător al neprihănirii, care este Duhul Sfânt, un popor va onora pe Dumnezeu, declarând că El a fost, este și va fi sfânt după standardul legii. Fericiți sfinții care se vor desprinde de limbajul învățat de la această lume, și vor accepta limbajul Duhului Sfânt, vorbind despre lucruri spirituale cu o vorbire spirituală.